

1954-ben született Szegeden, majd hatévesen költözött a családja Budapestre. Édesanyja Ormos Mária híres, és ami még nagyobb elismerés, minden politika rendszerben elismert történész.

A vitorlázással hét-nyolcéves gyerekként Siófokon családi kiránduláson ismerkedett meg, amikor egy sérülés miatt fürdés helyett a nevelőapja vitorlázni vitte. Ennyi. Ennyi kell egy élet mederbe zökkenéséhez. A mi szerencsénkre.

Balatonalmádiban a Budapesti Építőkhöz kezdett beletanulni a versenyvitorlázásba. Kalózban mancsaftolt, majd kormányzott, kicsit Mollyal is ment. És mint oly sokan a mára tiszteletben megőszült, komoly vitorlázók közül, élen járt a linkségben is, így egy időre eltanácsolták a vitorlástelep látogatásától. Akkor már hiába... Mivel, Hál'Istennek az iskolából is kirúgták – tessék őt elképzelni valamely felnőtt rossz pillanatában, de tizenéves külsőben, na, ugye, hogy érthető – ezért idejekorán dolgozni kényszerült, és emellett tanulni. Ez, nekünk azért szerencse, mert így, miközben persze tanult is (középiskola, szakmunkás képző, mestervizsga, majd főiskola), így rengeteg szakmába belekóstolva lett sokoldalúan képzett. Emellett az önmagára utaltságot is megértve kezdett vállalkozni, a saját lábára állni, már csak azért is, hogy senki ne mondja meg neki, hogy mit is kéne éppen az adott pillanatban csinálnia. Nyugi! Reggelre meglesz! A nehezen kezelhető, ám tehetséges ember így igazodik az élethez, mit sem sejtve arról, hogy ezzel a szárazföldön, vizet és hajót nem is látva valójában hajósnak képzi magát. Hiszen ott áll feljebb, hogy rengeteg szakmába belekóstolva lett sokoldalúan képzett, nem igaz?

Sokak szemében az ilyen önmaga által hajszolt élet, amelyben valaki egyszerre küzd a világi és a saját démonaival, az ilyen élet sehova sem vezet, fabatkát sem ér. Nem baj, azt is ő építette.

A Fabatka 1984-ben szállt vízre Port Lacajban. Vajon akkoriban akadt ennél Lacisabb kikötő a Balatonon? A jó helyek vonzzák az odaváló embereket.

Fabatka héja ott, Fonyódon készült Kenedi István szerszámában és segítségével, majd következett a dekkelés, amúgy tipikusan Laci-módra, rendkívül konvencionálisan, naná. Decembertől áprilisig Szentendrén, egy jóbarát, Czettler Gyula nappalijában. Hát, hol máshol?

Fabatka látszólag egy 25-ös Jolle, valójában élethorgony, aki a Balatonhoz láncolta az alkotóját. Az Almádiban mélyre pakolt alapok nem vesztek el, a tehetség a kuplerájban is tudja, hogy mit hová tett, tehát Laci nyert vele kilenc bajnokságot, győzelmeket Fehér- és Kékszalagon. Bizonyára akadtak Fabatkával más kalandjai is. Sosem kérdeztem tőle, hogy mitől lett akkoriban a beceneve Iszapos...

Egy hajó soha nem pusztán nyersanyagokból ügyesen összerakott eszköz. Megszervezi a gazdi életét is, helyrepofozza. Ezzel foglalkozz, azzal pedig ne! Ez lényeges, az lényegtelen, látod? Nem csak tájat, vizet, saját befogadó világot terít a vele egybeolvadó hajós elé, de odahordja az igazi barátokat, társakat is. Ez itt jó arc, azt ott meg felejtse el!

A hajó segít határozott véleményt formálni, és megszoktatja az emberével a véleményének kimondását is. Akár üvöltve, akár a szavak között lazán válogatva, a következményeket nem okvetlen mérlegelve. Mert ha a szándék rendben van, a gondolat mögötti cél becsületes, önzetlen érdeket szolgál, akkor a hajó tudja jól, hogy minden rendben van. Mi, emberek megsértődünk, de a hajó tudja.

Magyarul, akit Szekeres Laci valaha is üvöltve elküldött a bús bánatosba, most tudja meg, hogy Fabatka tehet róla!

Ők ugyanis egymással is üvöltöztek, mindig Fabatka győzött, mert ő pontosan tudja, hogy akármennyire is vehemens, Laci csakis konkrétan az adott vita tárgyában haragszik, és

eközben valójában imádja őt. Érdemes lenne ezt alapos kutatás tárgyává tenni, hogy miért tudja ezt pontosan a hajó, és miért nem tudjuk mi, emberek.

Szekeres László miközben, mint mi mindannyian, folyamatosan a maga démonaival küzd – és ez néha kicsit kihallatszik – eközben mindenbe és mindenkibe szerelmes, aki hajó, vagy igazi, lényegi hajós. Ha pedig ezért, vagyis az őt befogadó és néha ugyan smirglis kesztyűvel, de magához ölelő világért tenni kell valamit, akkor ő lesz az első, aki nem csak beszél, de cselekszik.

Soha be nem ismerné nyilvánosan, hogy ez így igaz. „Én, érted? Értetek? Meg, amit a paci himbál!” Ám ezek a szavak azért nem hallatszanak, mert közben már elindult intézni azt, amit ugyebár nem fog... Illetve, akinek mondja, az éppen haragosan elfordult, mert Laci meg is sértette. Hát, kicsit bonyolult ez a világ, de, végül is, emiatt lettünk vitorlázók, nem igaz? Ne siránkozz! Húzz rá!

Ezért való ő, és nagyon való a Magyar Vitorlás Vitorlás Szövetség örökös tiszteletbeli tagjai közé.

Persze az indoklásba kell egy száraz lista is. Hogy létrehozta és gondozta, csinálta és évtizedeken át kiadta a szakmailag is messze legszívnvonalasabb magyar vitorlás kiadványt, a Hajó Magazint. Valamint számtalan könyvet, kiadványt, fotóalbumot. Fényképez is állandóan. Ahhoz pedig motoros kell. Tehát szerez azt is, és kinn van a vízen. Amikor lehetősége volt rá, akár hajót is vett versenyzőnek, had érjen el nemzetközi eredményt. Senki sem tudja ki volt az, én sem árulom el...

Ha helyzet pedig úgy hozza, hát hajót épít. Hiszen Fabatka messziről is figyel! Amikor pedig hajót épít, azt sem akármilyet. 2016-ban műhelyt szervezett, és Déry Attila tervei alapján megépítette a 37 lábas karbon Trentasettét, amely nem csak a balatoni versenyeken vonzza tekintetet – olyankor leginkább a tükrét mutatja –, de 2018-ban külföldi szakemberek figyelmét is felkeltve bekerült az európai Év Vitorlása jelöltjei közé.

Nem vagyok jó az elért eredmények precíz rögzítésében. Beszéltem vele, Fabatka sem tudja hogy pontosan mikor is tette azt a sok mindent az a fékező, aki egykor az ő kormányába kapaszkodott. De, azt pontosan tudja, zsigerből tudja, hogy kiről van szó! És ez a lényeg.